

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALPHONS DAUDET

'Ο Άλφρόνσος Ντωντέ.

Ο ΚΑΠΤΕΤΑΝ ΠΑΠΑ-ΜΙΓΚΟΥΕΛ

Ήταν ή έποχή πού ή 'Ισπανία έζηνε άριθμον αίμα στο βιομό του άλληλοσπαραγμού τῶν δύο της κοινάτων: τῶν Καρλιστῶν, δηλαδή τῶν διαδόν του ἐκθρονισθέντων βασιλιάδων, Καρόλου, καὶ τῶν Ρεπομπλικάνων, δηλαδή τῶν διμοκρατικῶν...

Ἐκείνη τὸ πρώτη οὐδεσιμότατος παπᾶ-Μιγκούελ, μόλις είχε τελειώσει τὴ λειτουργία, σὲ μιὰ γονιά του ἑταίρου πού τέθεντάς την φέρανε ἔνα μπουλένικο αἰχμαλώτων, καμιά είκοσιαριά πάνω-κάπω θέθεντάς την Ρεπομπλικάνους...

Ήταν ἀλλόχοτη καὶ ἐπιβλητική ἡ πρόχειρη ἔξεινη λειτουργία... "Ἔνας τραχὺς βράχος, πευμένος χάμω καὶ σκεπασμένος μὲ μιὰ βασιλικὴ στηματική χρονομένη για 'Άγια Τράπεζα καὶ κάτω ἀπ' τὰ περγαλιά καὶ τὰ ιερά τὰ ἄμμια τοῦ παπᾶ-Μιγκούελ, μάντενες στιλέττα καὶ πιστόλια καὶ ἀσύρματες τα φυσιγγιά νὰ βροντολογοῦντες στὶς δερμάτινες παλάσκες του!"

Γύρω τοῦ μαζεμέμενα τὰ παλληκάρια του, ντυμένα μὲ τὴ βασιλικὴ στρατιωτικὴ στολή, μὲ τὰ δύτια «παραπόδων, κρατοῦντας τὰ πιλικιά στὰ χέρια τους καὶ μὲ σκημένα τὰ κεφάλια ἀπονύγαντα εὐθειώδη τὴν θεία λειτουργία, ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ιερωμένου καπετάνιου τους..."

"Οταν τελέσω λοιπὸν ἡ λειτουργία, φέρανε στὸν παπᾶ-Μιγκούελ τοὺς αἰχμαλώτους... 'Ησαν ὅλοι γλωψιασμένοι ἀπ' τὴν τροφάρια τους, κύτταζαν σάν θυμιτωμένου τὴ σκληρή, ἀσχητική μορφή τοῦ πελεματῆ παπᾶ, τὸ ἀκτινοβόλα μαρδα μάτια του καὶ τὸ ἀλλαγμένο φρύτα ἀπ' τὴ γενάτη κακουνίζεις ζωὴ του, πρόσωπο του, τόσον καιρὸν τῷρα στὸν ἀμειλικτο ἐγένετο κλεψτολέμειο, καὶ ἔλεγαν μὲ ἀγωνία μέσα τους:

— Ποια τύχη ἄραγε μᾶς περιμένει ἀπ' τὸν ἀρκουδούνυχο καὶ σκυλομούτην ἀστὸν παπᾶ;

Καὶ σκεφτόντουσαν οἱ ἄμιοι τὰ ξακουστά του κατορθώματα, τὸν ἄγριο φανατισμό του γιὰ τὸ κόμια του, τὴν ἀσάλευτη ποτὶ του στὸ Θέο καὶ στὸν ἀντιπρόσωπο του ἐδῶ στὴ Γῆ, τὸν βασιλικῆ, δότος τὸν γόμαχο στὴν ἀμφορικὴ καὶ ποτισμένη γερά μὲ τὶς παλῆς τὶς παραδόσεις φυγὴ του. Καὶ ἔτρεμαν προκαταβολικῶς γιὰ τὴν ἄγρια τὴν τύχη, ποὺ τοὺς περιμενε...

Κεῖ διωρ, καὶ σὰν θαῦμα, κάτι τὸ ἀνέξηγτο καὶ γεμάτο μυστήριο είχε συνεῖ, καὶ ἔλεγε ἀλλάξει μονωμάς τὴν ἀφεύλατη ἔκφρασι του παπᾶ-Μιγκούελ, σὲ ἔνα θεῖκό ἀκτινοβόλημα καλύπτοντας καὶ ἐπιεικείας...

Ναί... Φαινόταν ἀλλοτίτικος σῆμαρος ὁ τρομερὸς παπᾶς. 'Ο Μιγκούελ είπε στὸν καντηλάνατόν του μάστιφν ἀπ' τὴν Ἅγια Τράπεζα τὰ ιερά σκενή καὶ τὸ Εὐαγγέλιο, ἔβγαλε τὰ ἄμμια του, τὰ τύλιξε μὲ ἐπιμέλεια καὶ τὰ βάθυλε σ' ἔνα κιβωτίο πούταν φροτωμένο σὲ κάπιο μολύβι. Καὶ πάνοπλος τῷρα σὰν τὸ ἀστακό, μά μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χειλή, πλησίασε τοὺς αἰχμαλώτους.

'Ησαν ὅλοι τοὺς ξεθεομένους ἀπ' τὴν ὀλοίμερη χτεσινὴ μάχη κι ἀπ' τὴν δόλονύτια λαζάρια γιὰ τὴν τύχη ποὺ θὰ τοῦς ἔβρισκε ποιῶποιοι... Κίτρινοι ἀπὸ τὸν φόβο, ἀποβλακωμένοι ἀπ' τὴν πενία, τὴ δύρια καὶ τὶς κακουνίζεις, τσασισμένοι ἀπ' τὴν ἀνίτρια, σημαζευνόντουσαν ὡς ἔνας στὸ πλευρὸν τοῦ ἀλλού, σπρωγνόντουσαν σὰν πρόβατα ποὺ τὰ γιτταίσι τὸ πανίξιο, καὶ ἔβλεπαν, μὲ τὴ φύση ζωγραφιστὴ στὰ κόκκινά τους μάτια, νά τοὺς πλησιάσῃ ὁ Χάρος, μεταπορφωμένος σὲ παπᾶ...

— Ζήτω ὁ Θεός... καὶ ὁ βασιλῆς, παιδί μου... τοὺς φρόναξε χαρούμενα ὁ αἰδεσιμώτατος παπᾶ-Μιγκούελ... Ραγίζεται ἡ ψυχὴ μου μὲ τὰ χάλια σας, βοὶ πρώτην λεβεντόπαιδα!... 'Ετσι σᾶς ταῖται ἡ Δημοκρατία σας;... Είσαστε στεγνοί σάν τὰ χαρούπια ἀπ' τὴν πενία κι ἀνάγοντα τὰ ρουθούνια σας μάλις ἀκούστε φρωμά!... Θὰ σᾶς πενοῦστας ἀπὸ μονεμόσιο σημειοῦ προτὶ ποιοῦ, χωρὶς πολλὲς κοινέντες στρατιωτούματα τοῦ διαλόου... Μά... Χριστὸς 'Ανεστ!... Αὖθετος, αἰδερράκια μου!... Χάσαμε τὸν μπούσουλα ἔδο πάνω στὶς κατασθράχα, μὲ τὸν ἄθλιο αἴτον τὸ πλεύμενο... Εἶνε Λαυτοή, ήμέρα τοῦ Κυρίου μας σῆμαρα, καὶ σᾶς χαρίζω τὴ ζωὴ δόλων σας, ὥπο ἔναν δρό... Μὲ τὴ συμφωνία δηλαδή νά φωνάξουμε όλοι μας 'Χριστὸς 'Ανεστ!... Ζήτω ὁ βασιλῆς μας Κάρολος!...». Καί... Καὶ νά πετάξετε ἀπ' τὸ

κεφάλι σας τὰ πρόσωπα αὐτὰ τὰ δημοκρατικὰ κασκέτα!...

Δέν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του ὁ παπᾶ-Μιγκούελ κι ὅλα τὰ κασκέτα βρεθήκανε κατάχαμα... Φωνὲς δινατές σὰν τὴ βροντὴ ἀντιλάπτουσαν στὶς λαγκαδιές καὶ γεμισταὶ τὶς ωρζούλες μὲ καροψιμένες ζητωραγανγές κι ἀδελφικά 'Χριστὸς 'Ανεστη!...

— Δώστε τοὺς γοργίσσους νὰ φένε... φώναξε μὲ εὐθυμία φωνὴ ὁ καλός παπᾶ-Μιγκούελ... 'Οταν τὰ λεκάνουλα σιδηράζων τόσο δυνατά, όποια ποτὲ τὰ σακατεύει τὸ χωρὶ καὶ πάντα τὰ θερζεῖ η πείνα... Εμπάρδος, περιδομάστε φρητὸ πατσίκι, γκωνήδες μουφοί, μὲ τὴ μονολότη δημοκρατία σας!...

Καὶ μὲ τὴν ἀστοτικὴ στὰ μάτια καὶ τὴν Ἀγάπη στὴν καρδιά, ὁ φωνερὸς παπᾶς παραζούλονθυστες τοὺς ξετρελαμένους ἀπ' τὴ γαρά τους αἰχμαλώτους, ποὺ μὲ γοργὸ κι ἀγάλωρα πηδίματα στὸν βρύχος, πήγαναν πρὸς τὰ μαγειεῖα, γιὰ νὰ στρωθοῦν στὸ φαῦλο... Ήταν ἔπομος κι ἀντός τωρα, νά πάι ἀπὸ κεντά τους καὶ νὰ τὸν μικρή μαζὶ καὶ παλλικάρια του, γιατὶ η πείνα ἦταν γενική, μὰ σκόντων σὲ κάπιεν καὶ τὸν κύπταζε μὲ κάπια τὴν ξέπληξη!...

— Ήταν ἔνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους... Στερώντας μὲ πόδη σταθερὸ στὸ χῶμα καὶ μὲ κεφάλη περιγκανα φιγμένο πόδες τὰ πίσω... Τὰ διό του φλογερὰ καὶ μαρδα μάτια, μάτια σπανιωτικὰ πανόραμα, ἀλλοτε παραζούλονθυσταν μὲ πεπίσια καὶ μὲ πρόληψη στὰ μάτια τοῦ παπᾶ κι ἀλλοτε παραζούλονθυσταν μὲ ἀνείτωτη περιφρόνησι κι ἀγδία τοὺς ἄλλους τοὺς συντρόφους, ποὺ διματένουν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὸν φόδο τοῦ θανάτου, είχαν ἀποκρητεῖς θάνατα καὶ τατεινὰ τὶς δημοκρατίες ίδεες τους...

— Ζάρωσε τὰ φρόδια ὁ παπᾶ-Μιγκούελ, σὰν κάτι νάννονες μέσου στὴν ψυχὴ του, καὶ κύτταζε μὲ κάπια στεπέλη τὸν ἀμούστακο ἐκείνο γεωρδό... Τὸν ωρτησε ἀπότομα, καρφώνοντας τὸ βλέμμα του στὰ μάτια του:

— Τί θέλεις ἔσον ποὺ στέκεσαι σὰν τὴν κολώνα; φώτησε δ

— Τίτοπα, παπᾶ μου... Περιμένω ν' ἀποφασίσης καὶ γιὰ μένα...

— Άποφάσισα γιὰ σένα δι, ταὶ γιὰ τοὺς ἄλλους... Δέν φωναζε σὸν θόνιατο... Σᾶς ἔδωσα γάρι στὸν θόλονδρο... Τράβα καὶ σὲ νὰ φάς μαζύ μας... είτε πάλι τὸ παπᾶς...

— Οἱ ἄλλοι είνε προδότες τῆς ίδεας μας, θάνατοι καὶ πατλάνθρωποι... Έγὼ δὲν φώναξα μαζὺ τους κι ὅντε τὸ πιλήκιό μου πετάζεις...

— Η φωνὴ του νέου ἱταν ἀφροῦ; καὶ γάρι στὸ παπᾶ-Μιγκούελ, τινάχτηκε ἀπὸ τὴν παραχή!

— Ηλις σὲ λένε; τὸν ωρτησε κατιτώντας τον μὲ ἀστραπές στὰ μάτια...

— Τόνιο Βιντάλ...

— Ποιὸ είνε τὸ χωριό σου;

— Είμαι ἀπ' τὸ Ποιμέντρα...

— Τί ηλικίας είσαι;

— Δεκαεφτά χρονῶν...

— Κοινήσε μὲ θλιψὶ τοῦ ὁ παπᾶ-Μιγκούελ καὶ ξαναρώτησε τὸν ωραρό:

— Δέν ἔχει ἀνδρες ἡ Δημοκρατία σου γιὰ νὰ στρατολογήσῃ, παρὰ ξέπεσε τῷρα καὶ στὰ παιδαρέλια;

— Δέν μὲ στρατολογήσαν, παπᾶ μου... Πήγα μονάχος μου ἐθελοντής...

— Καὶ ξετομίζοντας αὐτὰ τὰ λόγια τὸ παρδάριο ἐκεῖνο, στύλωσε τὸ κομι τὸ πλεύρηφανα ἀκόμη... Μὰ πάλι γινόταν τῷρα στὴν ψυχὴ τους καὶ γεμάτη σημαζευνόντων στρατιωτούματα παπᾶ-Μιγκούελ...

— Θέλεις λιτόπον, παπῖ μου, νά πεθάνης; ξαναρώτησε τὸ νέο μὲ λαζάρα...

— Έκαπιτο φορεῖς, παπῖ μου, κι ὅ βασιλῆς σας!... Στάχτη νὰ γίνετε δηλοισας, κι ἔσεις κι ὁ βασιλῆς σας!...

— Τὸ αἷμα τοῦ καπετάν Μιγκούελ κοχλίσε στὶς φλέβες του. Κύτταξε μὲ λόσια, μὰ καὶ μὲ θλιψὶ ἀνειτωτη, τὸ λεβεντικό κομι τὸν αἰχμαλώτον καὶ τὸ πανόρο του, τὸ παιδικό κεφάλι... Μὰ ἡ ἀνάγκης τοῦ ποιέουν καὶ ὁ σποτος ὁ ἀνώτερος τοῦ ἀγδύνα, είχαν ἀπατήσεις ἐκτατικές, ποὺ πληρωμόντων σὲ μάλιστα... 'Εσφιξε τὴν ψυχὴ του καὶ δούτια τοῦ παπᾶς κι ἔπει μὲ ἀπάραχη φωνήν:

— Καλά, παπῖ μου, τότε... Μία ποὺ τὸ θέλεις, θὰ φωνάξω τὸ ἀπόστασα μιαὶ νὰ σὲ μονοσετάσω... Μήτως θέλεις θάνατον; Στρέψας τὰ καμιαὶ χάρι στερνή, ποτὲ νὰ πεθάνης; Θέλεις νά φας; Νά πης;...

— Τίποτα, παπᾶ μου, ἔξδον ἀπ' τὴν εὐχή σου... Μὲ κάναντε τὰ

— Τί θέλεις ἔσον ποὺ στέκεσαι σὰν τὴν κολώνα; φώτησε δ παπᾶ-Μιγκούελ.

γονικά μου καὶ διό Χριστιανὸν καὶ θέλω νὰ μὲ ξομολογήσῃς... Θέλω νὰ πάω στὸ Θεό, ἐχεὶ ψηλά, αἰφοῦ μὲ μεταλάβεις ποδάτα...

— Γονάτιστε, παιδί μου, καὶ σπάνις λιγάκια χαμηλά τὸ ἀγύρωστο πεφάλι σου. 'Ο Θεός νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν μου, γ' αἴτο ποὺ πρόκειται νὰ κάνω, μὲ ή φροσεύει θέλει αίμα γιὰ νὰ στρεγώση. Θρησκεία δὲ καὶ Βασιλῆς εἶνε ἀχώριστα τὰ δύο τους, στὸν οὐρανὸν τὸν τόπο μας. Στὴ βασιλικὴν Ἰστανία μιας...

Φόρεσα τάλια μὲ βιοτροφικά μάτια τὰ ιερά των ἄμμων καὶ παιζοντας τὸ Εύχολόγιο στὴν χέρια του, μουρισμένο μὲ τρομοκλιάρικη φωνή, μὲ ἑπτάκια εὐχή στὸν σπινθιρένιο εὐλαβικό μπροστά του νεαρόν αἷχμαλωτό.

Μή κείνη τὴν στιγμὴν ἀπόστριψε γοργὸν καὶ μανισμένον τοιχειώδη καὶ τὰ στημένη δόλγηρα στοὺς βράχους καραϊνά σφράγιξαν τὸν επινόντα τελεῖς φρέσεις σινέχεια. Κατάλαβε ὁ πατέρας Μηχανούκη πῶς γ' θυσία ἀτ' τὸ διάμερον του τοῦ στήσαν μπλόκον οἱ Δημοκρατικοὶ καὶ κάπων τόσα ἔργα νὰ τὸν ξεράνουν ξανηρά.

Τινάχτηκε μὲ λόσσα πίσιο, ἔθωσε ἐδῶ μὲ ἑκεὶ σύντομες διαταγές, τοποθέτησε, μὲ τὴν γνωστὴν καὶ τρομερὴν τοῦ πειρα, τὰ παλλικάρια του σὲ σίγουρα ταμπονίρια καὶ ἀράδεσσοντας βούτερα τὸ πελάρχος τροπτόνι του, ἐβγάλε μὲ βίᾳ τὸ ιερόν του πετραχῆλον καὶ ἐτομοστήκηε καὶ αἴτος νὰ φιχτῇ στὸ τοντούριόν του. Διάλεξε μὲ τὸ μάτι την ποὺ ἐπιζίνδυτη θέσι καὶ ἀμφιμόντας τὶς σφαίρες ποὺ σάν μετέστησαν βούτησαν τριγύρῳ του, τραβήξει κατὰ κεῖ.

Μᾶ καθύεις τηρούσσεις κάπιον βράχο. Ξανοικένεος ἀτ' τὴν λέσσα καὶ μεθυσμένος ἀτ' τὸ αἴμα, ποὺ ἀρχίστηκε τόρο νὰ βάψῃ κόκκινα τὰ βράχια γάνω, ξεχώρισε ἡ ματιά του γνωτιστὸν ἀκόμα τὸν νεαρὸν αἷχμαλωτὸν του. Μιὰ τελεταία, ἀπεικόνισμένη ἐλπίδα τράντασε τὰ στήθεια τοῦ πατέρα καὶ μὲ λαχτάρια στὴ φωνή τὸν ωτότης γόνητος στερνή φορά :

— Τί κάνεις αἴτοι κάτω, ἔτσι γνωτιστός, μωρὲ παιδί μου;

— Περιμένω τὴν εὐχή σου..., καὶ τὸ θάνατο, παιδί μου. Ζήτω νὰ Δημοκρατία !...

— Ξέχεις δίνοι, στραβωκέφαλε. Κόντεψα νὰ σὲ ζεχύσω ἀνάψεσα στὴ φυσαρία, ελέτε μὲ ζέθωρη, ἀδίναμη φωνή ὁ πατέρας καὶ τούτεις μὲ δικαιομένη τὴν ματιά του ἔννα τρεμούλιαστο : «Αφίενται οι αἱ ἀμέρισται σου...».

Κινήστηκε, μὲ ἀλλαγμένη φωνή τὴν τραχειά μερή του ἀτ' τὴν προσταθεία, τραβήντας ἀτ' τὰ στήθεια του μὲ λόσσα τὴν καρδιὰ τοῦ ἵερον μὲ ἐγραμμένη φωνή, μὲ τὴν ματωμένη ἀκόμα, μὲ ἀλλοιοτάτη καρδιά, μὲ ἀμελεύσητη καὶ χωρὶς οὐδέτο καρδιὰ ποὺ εἰ μὲ στὸ οὐρανό, γνωτάσθε καὶ αἴτος μὲ τὴ σφερά του, σήρωσε τὸ γιγάντειο τρομούνι του, σημάδεψε τὸν ἄρρεν αἷχμαλωτο... καὶ τούτεις κατακέφαλα τὸ ἀστροπεῖον καὶ τὸ θάνατο !...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΑ ΣΗΜΕΡΙΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Μιὰ νεαρά καὶ ώραια Ούγγαρεῖς, ή Μαρία 'Οζάροντς, έσπαν δάχε, πρὸς ἑταῖρον, φωνητικὴ μονικαι τὸ Όδειο τῆς Βουδαπέστης. Είχε φωνὴ θηματικὰ καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς ήσαν κατενθυσισμένοι μαζί της.

Ἐξαφανίσαν δόμως, ή ώραιά Μαρία ἐρωτεύτηκε τοελλά κάτοιο νεαρῷ Ούγγαρεῖ, ὃ δύοις σὲ λίγες βδομάδες τὴν ἐπόδωστο, γιὰ νὰ συνεδέῃ μὲ μιὰ ἄλλη νέα. 'Η προδοσία εάτη τοῦ λατρευτοῦ τῆς βύθισε σὲ μεγάλη ἀπέλπισια τὴν Μαρία, ή δοτοί κλείστηκε ἄψε—σύντο σ' ἕνα μονωστήριο καὶ ἔγινε καλόγρια, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ δικαιούσῃ τὶς συμβούλες τῶν συγγενῶν της, ποὺ προσταθούσανε νὰ τὴν κάνουν ν' ἀλλάξῃ γνώνων.

'Αλλὰ δὲν ἤταν σλασμένη γιὰ τὴ ζωή τοῦ μονωστηριοῦ ή ώραια Ούγγαρεῖς. 'Επειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ή ἐρωτικὴ τῆς ἀπέλπισια τῆς πέρσας σιγά—σιγά, ή μονότονη ζωὴ τοῦ μονωστηριοῦ τῆς φωνῆταις ἀπέλπισια καὶ σκέψητρε διὰ δέν αἴτησε τὸν κάποιο νὰ θυμάστη τὰ νεικάτα της, τὴν ὠμοφροφρά της καὶ τὸ μέλλον τῆς πόρος κάρυον ἐνός αἴτιον.

'Έτοι μρός τισκανε ποικύ μὲν νύχτα ἀτ' τὸ μονωστηριό καὶ πήγε στὴ Βουδαπέστη, ὅπου προσέλκυθη στὴν ὀπέρα. Σὲ κίνηση μέρες θὰ κάνῃ τὴν πρώτη ἐμφάνιση τῆς στὴν 'Κάρμεν'.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Κάθε εὐλαβιστροὶ κάνει τὴν ἀξία της, διανοεύεται ἀπὸ τὴν εύνολια καὶ τὴν ἀφθονία.

— Η ματέρας εἶνε τὰ πρῶτα εαβασάνια τῶν ἐρωτειμένων.

— Καλύτερα νάναι κανένας μονάχος του, παρὰ μὲ πασχὴ συντροφιά.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

‘Ο βασιλεὺς στὰ λουτρά του Αἴξ. Μὲ τὸ λεωφορεῖο. Τὸ λάθος τῆς κυρίας. — Θεέ μου, τί ἔκαμα!...’ Ο βασιλεὺς ἐπεμβαίνει... Οι μοναχικοὶ περίπατοι τοῦ βασιλέως. Πῶς τὸν πυρεόλησε ἔνας φρουρός. Τὰ δώρα τοῦ βασιλέως. Κραζὶ 125 χρόνων. Η εὐχὴ τοῦ Κυπρίου ἐμπέρου. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οσάκις ὁ βασιλεὺς περινόστης περινόστης τὸ παιλούσιο τοῦ στὴ γυναικὶ λουτρόπολη Αἴξ, φρόντιζε ν' ἀποφέγγη τὶς διάφορες ἐνοχλητικὲς διαταράσσεις καὶ νὰ δὲν ξενίζεται καὶ δινεται.

Περιεκμένη, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ τάπη ἀτ' τὸ ξενοδοχεῖο ποὺ δέμαται στὸ καζένιο καὶ νὰ γυρίσῃ ζημιοποιοῦσα τὸ λεωφορεῖο τοῦ βασιλέως, ὡς νὰ ήτο διάλυτοπεριφέρεις τῶν ημητῶν.

Μιὰ μέρα, καθὼς πήγανε νὰ μητὶ στὸ λεωφορεῖο, μιὰ ζένη κυρία τὴν ἐπόδιανε, μπήκε μέσα σ' αὐτὸν πούτη καὶ ξαπλωθήστηκε ἀναπαυτικά σὲ ένα κάθισμα. Κάποιος ἴντρετης τοῦ ξενοδοχείου θύλησε τότε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ κατέβη, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὸν ἐμπόδισε :

— Αὐτῆς τὴν κυρία νὰ μείνῃ, τοῦ είτε. Δὲν μὲ περιαγέσῃ καθέται.

Σὲ λίγο, ὅταν τὸ λεωφορεῖο ξεσάνησε, ή κυρία, ἀπογύοντας τὸ δόνηγό νὰ δινεμάῃ τὸν ἀντικούν της Μεγαλεύτατο, κατάλαβε τὸ λάθος της καὶ καταπαύγητο.

— Τί ζεσαμα, Θεέ μου, τί ζεσαμα! ἀρχίσε νὰ φωνάσῃ. Σταμάτησε....

Ο Κωνσταντίνος δύομος ξεπεινεῖ νὰ καθηση γίση, λέγοντάς της χαμογελάστα :

— Γιά τ' ὄντα τοῦ Θεοῦ, κυρία! Τί πάθατε; Μή φοβάστε. Ενας βασιλῆς δὲν είναι καμιαμά.... πανούσλα!....

* * *

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912—13, ὁ Κωνσταντίνος έβγαλε πόλεις φρέσεις ἀτ' τὸ πατριγενέ ταὶ περιπλανώνται εἰς τὰ πέριξ διοικηταρχούς, βέβαιος ὅτι δὲν ἔχει νὰ διατρέξῃ κανέναν κίνδυνο. Οι περίπατοι αὐτοὶ τοῦ ἀρχετοῦ περιβολικά καὶ σιγῇ ἀπέμαρτυρετο αὐτοῖς ἀγρούς.

Μιὰ φοράν εἰν τούτεις, ὁ βασιλεὺς διέτεξε σοβαρότατο κίνδυνο. 'Ενδο περινόστης δηλαδή μπρὸς ἀτὶ κάπιοι φρουροί, ὃ δότος τὸν διέταξε νὰ σταματήσῃ, ἀπέφυγε, ἰστος ἀπὸ ἀγηρημάδα, νὰ ὑπανούσῃ.

Ο σπαρτιώτης δύομος, μὴ ζέσοντας ποιόν είχε μάνενται τοι, τὸν πιρούδηλητο. 'Η σημίδια τούτης τὸν μὲλιν τοῦ βασιλέως, χωρίς νὰ τὸν τραματισθεί.

Κι ἐπειδὴ ὁ Κωνσταντίνος ἐτίμωσε τὴν σπαρτιώτη πειθαρχία, κάλεσε τὴν ἄλλη μέρα τὸν τραματισθεί τοῦ πειθαρχού πειθαρχία, καὶ τὸν πειθαρχό τοῦ καθηγούντος τοῦ.

* * *

Μεταξὺ τῶν πολυαρέθιμων δόφων ποὺ λάβισεν ὁ Κωνσταντίνος ὅτι παντοῦ, τὸν εὐλαβίστηκες ἐξαρετικὰ κατά τὸ 1914 τὸ δῶρο ἐνὸς ἐμπότερον ἀτὸ τὴν Κύπρο. 'Ο Κύπρος αἴτος δημοργὸς ξεπεινεῖ στὸν βασιλέα μερικὲς μποτίλες ντόπιων κρασιοῦ, ἥκαζες 125 ἑταῖροι.

Τὸ κρασὶ αἴτο βροστούντων σ' ἓντερον τοῦ νησιοῦ ἀπὸ τὰ 1789. Κατὰ τὸ έτος 1821 ίμος, διαν ζέσπαστο η 'Ελληνικὴ Επανάσταση, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων μερῶν πατεστάλη καὶ στὴν Κύπρο, η μποτίλες μὲ τὸ παλιὸν κρασὶ ξεχάστηκαν πάνω στὴ φασιασία σὲ ένα ἄγνωτο καὶ σκεπτορικόν μ' ἄλλα ἀρχούτα πράγματα.

Πέρσαντας ἐτοι κρόνια καὶ κρόνια, ένας αἰδονας διδάσκαλος καὶ περισσότερο, δόσων μὲ μέρα ὁ νοικοκόνδην τοῦ πόνηγεν τὶς ἀνεκάλυψε ξεμπαντα καὶ τὶς ἐστειλε στὸν βασιλέα τῶν Ελλήνων μὲ τὴν ξεσήνη.

«Ξύχομαι, Μεγαλεύτατε, ὅπως τὸ κρασὶ αἴτο φέσει καὶ σὲ Σάξ τὴν ίδια ἐπιθυμία πούφερε καὶ στὸ Σουλτάνο Σελήνη».

Ός γνωστεν, η αἵτια γιὰ τὴν οποία κατελήψθη η Κύπρος ἀπὸ τὸν σουλτάνο Σελήνη, ήταν τὸ περίφημο κρασὶ της. 'Ο σουλτάνος αἴτος δούσισε τὸ μέτροφο Κυρτούτικο κρασὶ καὶ τὸ βοήθης ξεσερτικά φρασο. 'Εσπεντε λοιστὸν νὰ καταλάβῃ τὸ νησί.

Τὸ ιστορικὸν γένον τοῦ πονονούστη διὰ τῆς εὐχῆς του στὸν βασιλέα διὰ πλότωνται καὶ γενιαδόδορος Κύπροις.

ΣΟΦΟΙ... ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ !..

Ο περιφημός ἀστφολόγος Κορδάνι, σπὰ γεράματά του πειρα, ἔπαιρε ξεμπαντα νὰ τρόπη καὶ πέθανε ἀπὸ τὸν πειρα. 'Ο Κορδάνι ιπτελήθη στὸ μαρτύριο αἴτο, ἐπειδὴ ἐίχε προσαναγγείλει τὴν ήμέρα ποὺ θά πέθανε καὶ ηθελε νὰ φανῆ συνεπής στὸ λόγο του!

